

Σὲ μιὰ ψαροπούλα.

Εἰς τοῦ γιालοῦ τὴν ἀμμουδιά ποῦ σπᾶν τὰ κυματάκια,
καὶ χίλια δίνουν χρώματα λαμπρὰ ὅτ' ἀ χαλικιάκια,
μιὰ ψαροπούλα κάθεται τῆς νύχταις καὶ ψαρεύει
ὡς, θαλασσένια μάγισσα, κί ἐμένα μὲ μαγεύει :

«Βασίλισσα τῆς θάλασσας, τῆς θάλασσας νεράϊδα
τὰ κάλλη σου τ' ἀμέτρητα ἄλλοῦ ποτέ δὲν τὰ εἶδα.
Νυχτιάτικη βασίλισσα, τῆς θάλασσας γοργῶνα
καράβια, σαποκάραβα σὺ δὲ μαγεύεις μόνα·
μαγεύεις κάθε ἄνθρωπο καὶ κάθε παληκᾶρι
σὺν νᾶχης εἰς τὸ χέρι σου τὸ μαγικὸ χορτάρι·
μὲ τὰ πολλὰ τὰ κάλλη σου σὺν ἤρθα ἀπὸ τὰ ξένα
μ' ἐμάγεψες κί ἐμένα.

«Τὰ κουρασμένα κύματα ποῦ ἔρχονται σιμά σου,
σὺν σπάνουνε, σκορπίζουνε ἀφρὸ ὡς τὴν ποδιά σου·
κί ἐγὼ μιὰ νύχτα, μάγισσα, ἄς εἶχα τέτοια χάρη,
κί ἄς ἔρχουνταν ὁ θάνατος ἀμέσως νὰ μὲ πάρῃ

«Τὰ ψάρια ποῦ τὰ 'ζάλισε ὅτῃ θάλασσα ἢ πεῖνα
τριγύρω ἀπὸ τὰ γκῦστρί σου 'μαζεύθησαν κί ἐκεῖνα
κί ἀρπάζουνε τοιμπήματα κρυφὰ τῆς πετονιάς σου·
νά εἶχα κί ἐγὼ τὴν τύχη τους ὅτ' ἀγκῦστρι τὸ εὐμορφιάς σου!

«Τὸ γλᾶρο, ποῦ ἀκούραστα πετᾷ ἀπάνωθὲ σου
ν' ἀρπάξῃ ἀπομεινάρια σου, ἐκοίταξες ποτέ σου ;
σὺν κουρασθῆ ἐλπίζοντας τὴν πεῖνά του νὰ σβύσῃ,
μαζεύει τὰ φτερούγια του καὶ πὰ νὰ κολυμβήσῃ
ὅτῃς θάλασσας τὴν ἄβυσσον τοῦ κόρφου του τ' ἄερι
ὅς εὐτυχισμέναις θάλασσαις μὴν τύχῃ καὶ τὸν φέρει·
κί ἐγὼ ὅταν ἀνέλπιστα ἰδῶ πῶς περιμένω
νὰρπάξω ἀπὸ τὰ χεῖλη σου φιλι λαχταρισμένο,
θὰ σβήσω τῆς ἐλπίδαίς μου, θὰ σβύσω τὴν καρδιά μου,
καὶ θὰ ρίχθῶ ὅτῃν ἄβυσσο μὴ σβύσῃ κί ἢ φωτιά μου».

Ἐν Πάτραις Ἰούνιος 1884.